

YAYLALAR

Ağlayarak başlar serüvenimiz
Yılları yıllarım ular ömrümüz
Sonunda menzilsiz ve çaresiz
Mazide açılmak ister gönlümüz

Nereden başlasam bilmem ki, ben halbur yaylasından başlamak istiyorum. Börkü büyük yaylası, kırksu yaylası, meryemçil yaylası, delihöbek yaylası, mayal yaylası, dumanlı dağların arkasında SA yaylası, kılıç kuyusu yaylası, beypınarı yaylası, benim de soyadımı taşıyan göğüs yaylası, sıtmalı yaylası, cemal önü yaylası, yaylalarla çevrili bir dünya sanki bizim eller.

Doğup büyüdüğüm her yanımda hatıralarımın olduğu içimde dipdiri duran. Çocukluk dünyamı süsleyen yaylalar ayrı bir hatıradır. Üzerinde namnı, namnı karların yattığı, adeta suların acelesi varmış gibi koşarak menzile ulaşmaya çalıştığı yaylalar.

Karın kalkması ile sarıçiğdemlerin açtığı, sümbüllerin mor menekşelerin kokularını cömertçe bizlere ikram ettiği yaylalar.

Karın yavaş yavaş erimeye başlaması ile Tirşik yapmak için pancar toplamaya giden yaşlısı genci dağların verdiği huzurla kendi dünyasında yaşayan mutlu insanların diyarı yaylalar.

Yazın yaylalara göçerdik zamanı gelip bahar ayları gelince, bin bir türlü çiçeklerin açtığı, kuşların birbirlerini çağırıp şarkılar söylediği, arıların böceklerin sesleri duyulmaya başladığımda bir tatlı heyecan sarardı beni.

Koyunların, kuzuların, keçilerin, oğlakların, ineklerin, buzağların sesleri birbirine karıştırdı. En çok duygularımı rahmetli anama açardım ne zaman yaylaya göçeceğiz diye.

Bizim yaylamız çok geniş olmasa da, içinde yeşilin tüm renklerini barındıran göğüs yaylası idi. Özenle çadırlar kurulur, ağıllar yapılır. Bin bir çeşit böceklerin bulunduğu bu güzel yurt parçası daha dün gibi gözlerimin önünde, hayallerimi süsleyen bu güzel yer.

Oğlakların yaramazlıkları ile kuzular melemesi ayrı bir anlam katardı yaylamıza. Rahmetli anamın ayrı bir yeri vardı gönlümde. Babam kardeşlerimle öyleydi ama ana'nın yeri ayrı.

Sütler sağılır, peynir yapılır, börekler, bazlamalar pişirilirdi ocaklarda. Hele ocağın karşısına geçip oturmak, soğukla sığağın kesişme noktası bize mutluluk verirdi.

Topladığım çeşitli renkteki çiçekle ayrı bir anlam katardı mutluluğuma, bazılarını koparmaya kıyamazdım.

Bu mutluluk sürer giderdi, ne zaman tabiat sarıya dönmeye başlarsa bizimde yaylaya elveda deme zamanımız gelirdi, taki gelecek yılı beklerdik.

Şimdi bakıyorum da, yaylalara konan göçen kalmamış köyler boşalmış, yaşlı birkaç insandan başka kimse yok, hüznünlü sisli yaylalar sanki bize sitem ediyor.

Genç yaşta yerini yurdunu bırakıp geçim derdi veya vazifeli olarak giden dostları hayal ediyorum. Yaşları hayli ilerlemiş doğan çocukları baba ocağını bilmeyen dostlara rastladığımda hüznleniyorum.

Dođduđu topraklara tekrar dönmenin arzusu ile yanıp tutuşmakta olsalar da, ne zaman, nerde şartlar buna el vermediğimi söylüyorlar.

Bazı çocukluk arkadaşlarımız hayallerini arzularını anlatırken gözleri yaşarmakta, ana ve babasının yattığı topraklara dönmeyi dillendirmektedir. Gerçekleşir mi gerçekleşmez mi bilinmez. Yaylalarımızı çocukluk hatıralarımızı süslemektedir.

Bu yazının içine duygularımı koyuyorum. Siz Andırın sevdalılarını en engin duygularla selamlıyorum.

Tirşik ailesine sevgilerimle